

LEONARD COHEN

Kniha toužení

Argo

Leonard Cohen
KNIHA TOUŽENÍ

argo

Tato kniha vychází za přispění Kanadské rady pro podporu umění a Ministerstva zahraničních věcí a mezinárodního obchodu Kanady.

This publication has been supported by The Canada Council for the Arts and the Canadian Department of Foreign Affairs and International Trade.

Přeložil Miroslav Jindra

Argo 2012

Book of Longing

Copyright © 2006 by Leonard Cohen

Drawings and decorations copyright © 2006 by Leonard Cohen

Translation © Miroslav Jindra, 2008

ISBN 978-80-257-0539-1

pro Irvinga Laytona

KNIHA TOUŽENÍ

V kostech mě loupat začalo
za sebou táhnu nohu
Pilulek беру nemálo
dík za ně vzdávám B-hu

Z chaosu cesta dlouhá
mě k umění měla vést
Depresí káru má touha
musela za sebou vléct

Jak labuť jsem hladinu čeřil
jak kámen ke dnu klesal
Však dávno už co jsem věřil
co se smíchem jsem plesal

Má stránka byla bílá
pero mi tence psalo
Ve dne mi chyběla síla
zapsat co v noci mě napadalo

Zvíře mé žalem vyje
anděl můj ztrácí klid
Lecčehos líto mi je
nesmím to projevít

Leckterá by mě chtěla
mít čím se nemůžu stát
Jen neosobně zcela
takovou moh bych milovat

Jednou snad cestou zdůli
potkám tu co pozná hned
Že rozpůlím rád svou vůli
svobodu schovám si uprostřed

Dveře se dokořán rozletí
životy naše se srazí
Vteřina změněná v století
běh času na chvíli zmrazí

V ní potom zrodí mi osud
bytost podobnou tobě
jež nepoznané dosud
prožít dá mně i sobě

Věřím v ní navzdory soužení
které mě často stíhá
Takové je mé toužení
a tohle je o něm kniha

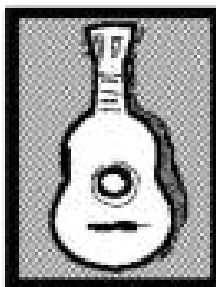
MŮJ ŽIVOT V HÁBITU

Po jistý době
nevíš
jestli ti chybí
ženská
nebo máš chuť
na cigaretu
A po čase
ať je noc
nebo den
ti najednou
dojde
která bije
Oblíkneš se
jdeš domů
v hlavě máš najednou jasno
Oženíš se

JEHO PÁNA HLAS

Poslechl jsem si něco z Mozarta
(bylo to dost často)
a pak jsem vždycky
nosil piano
nahoru na Mount Baldy
a zpátky
A nemyslím jen elektrický klávesy
myslím opravdu celý křídlo
vyrobený snad z cementu
A teď když umírám
nelituju jedinýho kroku

ROSHI V 89

Roshi je velmi unaven
pořád jen polehává
On vždycky s živými živý
s mrtvými schůzku si dává
Teď ale prý by se napil
(v zázraky máme mít víru?)
Válku vyhlásil válce
válku vyhlásil míru
Usedl v slavnostním sále
do svého trůnního křesla
a vyhlásil válku Nicotě
co se chce zmocnit vesla
Sušené švestky zabraly
v břiše mu poklid vládne
Do nebe nemíří nikdo
v pekle též duše žádné

Mount Baldy, 1996

JEDEN MŮJ DOPIS

Dopisoval jsem si s jistým slavným rabínem,
ale můj učitel jeden dopis zahlédl
a zatrhl mi to.

„Milý rabbi,“ napsal jsem naposled,
„nemám oprávnění ani dostatek pochopení,
abych se k těmto věcem vyjadřoval.

Jen jsem se předváděl.

Prosím, odpusťte mi.

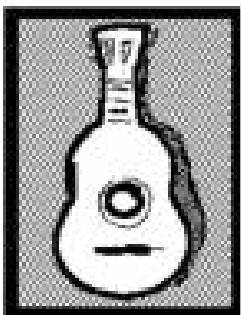
Váš židovský bratr

Jikan Eliezer.“

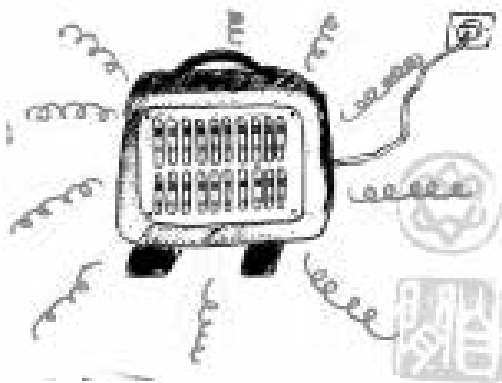

TY BYS TAKY ZPÍVALA

Ty bys taky zpívala
kdyby ses octla
na takovémhle místě
Vůbec by sis nelámala hlavu
jestli jsi stejně dobrá
jako Ray Charles nebo Edith Piaf
Zpívala bys
zpívala bys
ne pro sebe
ale abys stvořila nějaké nové já
ze staré potrawy
hnijící ve hvězdném střevě
a z nemilovaných poryvů
svého vlastního dechu
Zpěvačka by se z tebe stala
rychleji než se rodí nenávist
k soupeřčině šarmu
a zpívala bys, miláčku
taky bys zpívala

S. O. S. 1995

Dej si pohov se svým hněvem,
ospalče.
Neplýtvej jím v pouličních nepokojích.
Nepleť do něj žádné ideje.
Ďábel mě nenechá mluvit,
dovolí mi pouze naznačit,
že jsi otrok,
tvoje trápení že je záměrná politika
těch, v jejichž poddanství strádáš
a kdož se díky tvému neštěstí
drží při životě.
Všechna ta zvěrstva onde,
vnitřní ochromení tady –
těší tě, že jsi na tom líp?
Jsi jako ve svěráku.
Krmí tě pro bolest.
Ďábel mi svazuje jazyk.
K tobě mluvím,
,příteli mého naškrábaného života'.
Byls dobyt těmi,
kdo vědí, jak dobývat neviditelně.
Jak krásně se vlní ty záclony,
krajkové záclony jakési
sladké staré pletichy –
ďábel mě pošťívá,

LS

abych toho nechal a neplašil tě.
Takže to musím vyklopit rychle.
Ať už se ti v životě vyskytuje kdokoli,
lidi, co ti ubližují,
lidi, co ti pomáhají,
lidi, které znáš,
i ti, které vůbec neznáš –
nech je plavat,
i když je máš na háčku, pusť je.
Pozor na ten háček.
Posloucháš Rádio Odboj.

KDYŽ PIJU

Když piju
s Roshim
skotskou za 300 dolarů
hasí to každou žízeň
Na rty mi přichází píseň
žena přiléhá ke mně
a všemožné nutkání
mě zve abych se nahý schoulil
do jeho slintající tlamy

Už ne, volám, už ne
ale Roshim mi znovu dolévá
a mě se zmocní nové vášně
nové chutě
Například
padám do útrob tulipánu
(a nikdy nedopadnu na dno)
nebo se řítím nocí
v upoceném sexuálním splnutí
s kýmisi asi tak dvakrát větším
než Velký vůz

Když s Roshim jím maso
čtyřnozí živočichové
už nenaříkají
a dvounozí živočichové
se nesnaží uletět
a vyčerpaní lososi
mi sami skáčou do ruky
a Roshim vlk
kouše do svého přetrženého řetězu
a vytváří v chatě
dobrou náladu
protože se s každým přátelí